

ת"פ 27476/06/16 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי, המאשימה נגד אשר בוסקילה, הנאשמים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27476-06-16 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' בוסקילה
לפני כבוד השופטת בכירה יעל פרדלסקי

בעניין: פרקליטות מחוז תל אביב פלילי - המאשימה

נגד

אשר בוסקילה - הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד רזי מחמיד

ב"כ הנאשם - עו"ד אבי פינרסקי

הנאשם - בעצמו

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לנאשם ביצוע עבירה של החזקת טובין לשם מסחר, עבירה לפי סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר [נוסח חדש], התשל"ב-1972 (להלן: "**פקודת סימני מסחר**").
2. בכתב האישום נטען, כי חברת "LACOSTE" (להלן: "**לקוסט**") הינה יצרנית פרטי לבוש והיא בעלת סימני המסחר כדלהלן: השם "LACOSTE" אשר הינו סימן מסחר רשום בישראל ומספרו 54415 ועיצוב סמל החברה המכיל לוגו בצורת תנין, אשר הינו סימן מסחר רשום בישראל ומספרו 54420 (להלן: "**סימני המסחר**"). סימני המסחר מתייחסים לפרטי לבוש לפי סיווג מספר 25 של רשות הפטנטים. בנוסף נטען, כי ביום 2.4.15 בשעה 22:10 לערך, החזיק הנאשם ברכבו, בשדרות קק"ל בתל אביב, 30 חולצות הנחזות להיות חולצות של לקוסט. כן נטען, כי הנאשם החזיק לשם מסחר את החולצות המזויפות הנ"ל הכוללות לוגו ואת השם "LACOSTE", שהינם העתק של סימני המסחר, בלא רשות בעל הסימנים או מי מטעמו ושיש בהם כדי להטעות אדם אחר.

3. בתשובה לכתב האישום השיב ב"כ הנאשם, כי הנאשם מודה כי לקוסט היא בעלת סימני המסחר וכופר במיוחס לו בכתב האישום.
4. מסיכומי ב"כ הצדדים עולה, כי אין מחלוקת כי ביום 2.4.15 בשעה 22:55, עצר השוטר רצון בורה (להלן: "השוטר") במחסום משטרתית בת"א, את הרכב בו נהג הנאשם (להלן: "הרכב"), כשבמושב הנוסע ליד הנהג ישב חברו דורון, כשבמושב האחורי ברכב היו מונחות 210 חולצות ב-42 שקיות, לרבות החולצות נשוא כתב האישום, שנתפסו ע"י השוטר.
5. לאור סיכומי ב"כ הצדדים עולה, כי על בית משפט להכריע האם המאשימה הוכיחה, כי החיפוש ברכב היה חוקי והאם הוכיחה המאשימה כי הנאשם החזיק ברכב 30 חולצות מזויפות, עליהן העתק של סימני מסחר של לקוסט, כשיש בכך כדי להטעות אדם אחר, בלא רשות לקוסט או מי מטעמה כדי למכרם?

6. סקירת ראיות רלבנטיות להכרעה:

א. עדות השוטר:

בחקירה ראשית העיד, כי ביום 2.4.15 שירת כשוטר סיור בתחנת תל אביב צפון, וכיום הוא גמלאי. במסגרת חקירה ראשית הוגשו דו"ח פעולה (ת/8) ודו"ח מעצר (ת/9) שכתב העד.

ב-ת/8 כתב, כי ביום 2.4.15 בשעה 22:55 "במהלך מחסום על ירידה של קק"ל לאיילון דרום" (להלן: "המחסום") ביחד עם 2 מתנדבים, הבחין ברכב עם 2 חשודים. העד עצר את הרכב לבדיקה וציין: "כשאני עם מדים וניידת כחול לבן עם כחולים דולקים" והתחיל לתחקר את נהג הרכב והבחין שהנהג לחוץ. העד ביקש מנהג הרכב ומהנוסע שישב לידו תעודות זהות, והבחין בכיסא האחורי "בהמון סחורה סגורה". הנאשם הזדהה עם רישיון נהיגה והנוסע השני הזדהה לאחר שהתעלם תחילה מבקשת השוטר, והעד ביקש ממנו בשנית להזדהות. השוטר תחקר את הנאשם של מי הסחורה ואם הרכב שלו, שכן לא מסר מסמכי רכב. הנאשם נלחץ ואמר שהרכב לא שלו, ושקנה את הסחורה בתל אביב. העד בדק והתברר שהרכב אינו בבעלות הנאשם וללא טסט משנת 2012. העד הבחין שהנהג מדבר בטלפון הנייד, לחוץ ויושב באי נחת. בינתיים הגיע רון פורבט והעד עדכן אותו במתרחש. הם הוציאו את החשודים מהרכב, ביצעו הפרדה בין החשודים, כאשר העד תחקר את הנאשם לגבי הסחורה, והנאשם אמר לו שהגיע מיבנה לדרך יפו, והבחין בערבי שמוכר סחורה ברחוב. הנאשם עצר וקנה סחורה מהערבי הנ"ל ללא קבלות. לשאלת השוטר, לאחר שהנוסע תוחקר אף הוא, אם הנאשם והנוסע מתנגדים לחיפוש ברכב, הנאשם והנוסע לא התנגדו, על אף שהסביר להם שהם לא יפגעו מכך אם יתנגדו לחיפוש. בעת החיפוש תפס השוטר ברכב על הכיסא האחורי 42 חבילות סגורות של חולצות ממותגים שונים: "לקוסט", "אדידס", "פרז פרי" ו"ארמני", כשבכל חבילה 5 חולצות. העד הודיע לנהג ולנוסע על מעצרים.

מת/9 עולה, כי העד הודיע לנאשם שהוא עצור בשל חשד להחזקת רכוש גנוב.

בחקירה נגדית השיב, כי מטרת המחסום היתה פח"ע ופלילי. חזות הרכב החשידה את הרכב ולכן עצר את הרכב במחסום, כשלבסוף אכן התברר, כי משנת 2012 לא היה לרכב טסט. עוד השיב כי הסיבה שעצר את הרכב אינה מהותית. העד ביקש מהנאשם לאחר שעצר את הרכב שיפתח את החלון, או שהחלון היה פתוח וביקש תעודות מזהות מהנאשם ומהנוסע. בשלב זה הסתכל העד ברכב וראה הרבה חולצות בכיסא האחורי, ושאל את הנאשם מה יש בכיסא האחורי. לאחר התשובה של הנאשם התעורר חשד שמדובר בסחורה גנובה, והם רצו לבדוק מאיפה הסחורה. לפיכך הפרידו בין הנאשם לנוסע, כאשר העד שאל תחילה את הנאשם שאלות ולאחר

מכן שאל שאלות את הנוסע. בהמשך לאחר שביקש הסכמתם לחיפוש וקיבל הסכמתם תוך שהבהיר להם שלא ייפגעו אם לא יסכימו לחיפוש, ערך חיפוש ברכב. כן השיב כי מאחר והנאשם היה מעוכב בשלב התשאול לא נחקר באזהרה, שכן לא היה צורך להזהיר אותו. לאחר שעלתה רמת החשד לגבי החולצות שראה במושב האחורי, ולא היה הסבר מניח את הדעת, הודיע לנאשם ולנוסע שהם מעכבים אותם. כשנשאל, מדוע הנאשם אומר שעשה את החיפוש מיד לאחר שראה את החולצות? השיב: "שם לא היה צריך לבקש שאני אחפש, כי החולצות היו מולי על הכיסא האחורי וראיתי אותם, לא צריך חיפוש. בקשת החיפוש היו בשאר החלקים הסמויים של הרכב, כמו תא המטען שלא פתחתי לו בלי שביקשתי את הסכמתו" (עמוד 13 לפרוטוקול מיום 17.1.18, שורות 16-18). כן השיב שפתח את הדלת האחורית ותפס את החולצות.

בנוסף השיב, ששני מתנדבים היו איתו בעת שביקש מהנאשם את הסכמתו לחיפוש אולם לא עשו שום דבר מהותי ולכן לא כתבו זכ"ד, ואינו יודע מדוע השוטר רון פורבט שתחקר את החשוד השני לא כתב זכ"ד.

בחקירה חוזרת הסביר, כי תחקור ראשוני של הנאשם היה לגבי הזיהוי שלו, בדיקת תעודת זהות של הנאשם, מהיכן מגיע ולאן פניו. בתחקור השני תשאל את הנאשם לגבי החולצות, כשרמת החשד עלתה לאחר התחקור הראשוני, והסביר: "... משום שכאשר שאלתי אותו מאיפה הוא בא, לאיפה הוא נסע הוא נראה לחוץ וכשביקשתי ממנו תעודת זהות, הוא לא מסר לי ישר, והנוסע לידו נע בחוסר שקט על הכיסא שלו, היה מאוד לחוץ וגם סירב להזדהות. ואז גם הבחנתי בחולצות בכיסא האחורי שאלתי אותו והוא לא הסביר את עצמו, ופה עלתה רמת החשד" (עמוד 15 לפרוטוקול מיום 17.1.18, שורות 1-4). בנוסף, העובדה שהנהג אמר שהרכב שייך לחבר, ושלא היה לרכב טסט משנת 2012, העלתה את רמת החשד.

ב. עדת רס"ר גילי מדמון (להלן: "החוקרת"):

באמצעות העדה אשר היתה חוקרת תורנית ביום 3.4.15 הוגשו מוצגים ת/1-7, לרבות הודעת נאשם שגבתה באזהרה מיום 3.4.15 בשעה 03:48 (ת/1).

בחקירה נגדית השיבה, כי באותה תקופה לא היתה הגבלה על חקירה בלילה. היתה חייבת לחקור את הנאשם בשעה מאוחרת, מאחר ולפי זיכרונה הגיעו שני עצורים ולא ניתן היה לשחררם, מבלי שתהיה למשטרה תמונה ראשונית, וכן היה חשש לשיבוש.

ג. 4/ת - מזכר שכתבה החוקרת אל משרד מוצגים:

ב-4/ת שהוגש בהסכמה כתבה החוקרת כי נתפסו 42 חבילות ובהן חולצות של מותגים שונים, בניהם 6 חבילות בהן חולצות של לקוסט.

ד. 10/ת- הודעה של ניצן קמחי מיום 8.4.15 (להלן: "ניצן"):

מ-10/ת שהוגשה בהסכמה עולה, כי ניצן בעת מתן הודעתו עבד מטעם חברת "ווין קנין רוחני" והינו מיופה כוח לזהות פרטי לבוש המפרים סימני מסחר של המותג. עוד עולה, כי לניצן הוצגו 6 חבילות של חולצות, כשבכל חבילה 5 חולצות של לקוסט. ניצן פתח חולצה אחת, והשיב לחוקרת, כי החולצות אינן חולצות מקוריות של לקוסט, תוך שפירט כיצד אבחן זאת, לדוגמה פירט כי "איכות הדפס סמל המסחר ברמה ירודה בהשוואה למקור" (שורה 10). בנוסף עולה מ-10/ת, כי ניצן לקח 29 חולצות לצורך הכנת חוות דעת מומחה, וחולצה אחת השאיר במשטרה (ראה לענין זה מזכר של החוקרת ת/5).

ה. 11/ת- חוות דעת מומחה שנכתבה על ידי איתן פולק (להלן: "המומחה") בצירוף נספחים:

מ-ת/11 שהוגשה בהסכמה עולה, שהמומחה התבקש לבדוק 29 פריטים של מוצרי לבוש החשודים כמפרים סימני מסחר של לקוסט. הפריטים הנ"ל נתפסו ברכב ביום 2.4.15 בשדרות קק"ל בת"א ונארזו בשקית, והמומחה הוציא מתוך השקית הנ"ל פריט אחד. עוד נכתב, כי: "בבדיקה ויזואלית של הפריטים ניתן לראות כי: 29 טי שרט לה קוסט: א. איכות הבד ורמת הגימור ירודים ושונים מהאיכות של מוצרי לה קוסט המקוריים. ב. חסרה תווית יצרן מקורית. ג. תווית הבד בגב הפריט ותווית הקרטון שונים מהמקור". לאור ניסיונו המקצועי והידע שרכש, קבע המומחה, שהסחורה שנתפסה אינה זהה לסחורה המקורית ומדובר בסחורה הנושאת ללא הרשאה את סימני מסחר ואינה מקורית. כן כתב המומחה כי "הצגתה של הסחורה ומכירתה מהווה הפרת סימני מסחר..."

ו. גרסת הנאשם:

ת/1- הודעת נאשם באזהרה מיום 3.4.14 בשעה 03:48:

הנאשם אשר נחקר בחשד להחזקת נכס החשוד כגנוב השיב, כי אינו עובד ואינו מתפרנס וחותרם בלשכה על מנת לקבל דמי אבטלה. עוד השיב, כי בעת שנסע ליפו לאחר שנסע עם חבר שלו דורון להרצליה, בדרך ליד "בית רומנו", ראה אדם שמוכר בגדים על פלטות ברחוב (להלן: "המוכר") שאמר לו שהוא מוכר 3 חולצות ב-100 ₪. הנאשם אמר למוכר שיש לו 4,200 ש"ח והמוכר אמר לו שאם יקנה בסכום זה כל חולצה תעלה 20 ₪. הנאשם קנה 210 חולצות, ומדובר בחולצות שנתפסו ברכב שנהג בו השייך לחבר של אחותו. עוד השיב, כי הוא נהג ברכב מיבנה ונסע עם חבר שלו דורון להרצליה לפגוש חבר נוסף, ובהמשך עשו סיבוב בתל אביב, כאשר דורון לא קשור לסחורה ברכב. כן השיב הנאשם, שבעבר עבד בשווקים כמוכר בגדים ורצה לחזור לזה, שכן כיום אינו עובד בשווקים. כשנשאל מה תכנן לעשות עם החולצות השיב, "למכור לאנשים שאני מכיר לא יודע לא חשבתי על זה" (שורה 70). עוד השיב, כי שילם על החולצות 4,200 ש"ח ולא קיבל חשבונית, וכשנשאל מאיפה הכסף ענה שאמא שלו נתנה לו 7,000 ₪ במזומן ושלא נראה לו חשוד שהמוכר עמד ברחוב בלילה ומכר סחורה על פלטה.

ת/7- הודעת נאשם באזהרה מיום 18.6.18 בשעה 11:28:

ב-ת/7 נחקר הנאשם בחשד להחזקת נכס החשוד כגנוב ולמסחר והחזקת טובין מפרים לשם מסחר.

הנאשם השיב, שחשב שמדובר בחולצות מקוריות, לא ידע שהן מזויפות, לא חשד במוכר, ראה הרבה אנשים קונים. כשנשאל אם לא חשד לאור העובדה שקנה ב-20 ₪ מותגים השיב, שהוא לא יודע מחירים. עוד השיב, שהוא קנה את החולצות לפני ערב פסח לא כדי למכור אותן אלא להביא מתנות לבני משפחתו לפני החג. הנאשם הסביר "אנחנו משפחה גדולה של 15 ילדים ובני משפחה נוספים" (שורה 9). לאחר שהוצגה לו תשובתו ב-ת/1 שם השיב, כי התכוון למכור את החולצות השיב: "תכננתי למכור לאנשים בשכונה, להביא למשפחה לאחרים למכור אבל לא לעשות מזה קופה, רק להחזיר מה ששילמתי" (שורות 21-22). כשהוצגה לו ת/11 השיב, שקנה את החולצות בשקיות, לא פתח אותם ולא בדק את החולצות, ולא חשד שהן מזויפות. כן השיב: "לא רציתי למכור בשביל להרוויח רק להחזיר את מה ששילמתי ולא ידעתי שזה מזויף" (שורה 28).

עדות נאשם:

בחקירה ראשית העיד, כי הוא תושב יבנה גרוש ואב ל-2 ילדים. ביום 2.4.15 עשה סיבוב עם חבר שלו בתל אביב. ראה אדם שמוכר ברחוב חולצות על פלטה ולשאלתו כמה עולה חולצה המוכר השיב לו "בסביבות 30 ש"ח". עוד העיד, כי קנה את החולצות לא בשביל למכור אלא לחלק למשפחה שכן למחרת היה חג פסח,

והסביר: "ראיתי שהחולצה נראית במצב איכותי וטוב, אמרתי שאני אקנה קצת חולצות. אנחנו משפחה קצת גדולה... יש לי עשרה אחים ויש להם הרבה ילדים ויש הרבה נכדים" (עמוד 9 לפרוטוקול מיום 9.7.18, שורות 14-17). כן העיד, כי בעת שנסעו בחזרה ליבנה, בפניה לכביש המהיר, כשהוא זה שנהג ברכב, שוטר הורה לו לעצור. לאחר שעצר השוטר הסתכל אליו, פתח את הדלת של האוטו והתחיל לשאול שאלות, כשהשוטר חשב לגבי החולצות שמדובר בסחורה גנובה, "... הוא התחיל לתחקר אותי, מאיפה אתם באים בשעה כזאת ומאיפה הסחורה בשעה כזאת, זה נראה סחורה גנובה" (שם, שורות 24-25). הנאשם הרגיש חסר אונים, שהוא מואשם במשהו שלא ביצע. השוטר שאל אותו המון שאלות, וכן העיד כי היה עייף ולחוץ. הם הגיעו בשעות מאוחרות לתחנת המשטרה, שמו אותו בחדר נפרד מדורון, הרגיש לחוץ ועייף, ורצה להגיע הביתה לחגוג את החג עם הילדים שלו, לאחר שנתיים שלא היה איתם בחג. מאחר והיה עייף ולחוץ השיב במשטרה, כי התכוון למכור את החולצות. כשעומת עם כך שבחקירה השנייה סיפר תחילה, כי קנה את החולצות לאחיינים ולאחר מכן תיקן כי התכוון למכור אותם, השיב "כבר אמרתי בחקירה הראשונה את מה שאמרתי ולא רציתי לשנות" (עמוד 10 לפרוטוקול מיום 9.7.18, שורה 16).

עוד השיב, כי אינו זוכר מה השוטר אמר לו שפתח את דלת הרכב וראה את החולצות, ורק כשהגיע לתחנה והתחיל להיחקר, החוקרת אמרה לו שיש לו זכות להיוועץ עם עורך דין. **בחקירה נגדית** השיב, כי נתפסו ברכב 210 חולצות, נעצר במחסום כשהיה ברכב עם דורון, כאשר הרכב לא היה שלו ולא היה לו טסט וביטוח. עוד השיב, כי היה מובטל באותה תקופה, וקיבל 1,600 ש"ח מביטוח לאומי.

בנוסף השיב, כי הוא קנה את כל החולצות בשעת לילה מאדם שמכר אותם על פלטה, ולא התייחס למותגים. ראה חולצות יפות, נגע בבד, ראה שהסחורה טובה מבד טוב ובמחיר סביר. מאחר ועבד בעבר כמוכר בגדים בשווקים, הוא מבין באיכות של בדים "פחות או יותר" (עמוד 13 לפרוטוקול מיום 9.7.18, שורה 6), המחיר היה שלוש במאה בערך, וכי זה לא נראה לו מוזר שמישהו מכר חולצות מותגים בזול בשעת לילה שכן גם הוא כשמוכר בגדים עבד משעה 4 בבוקר ועד 21:00-22:00. בעת הקניה של החולצות היו עליו 4,200 ₪, וביקש מהמוכר לקנות חולצות בכל הכסף שיש לו מאחר וזה היה מחיר מציאה ולא רצה לפספס. כשנשאל מדוע גם בחקירתו השנייה אמר שהתכוון למכור את החולצות השיב, שלא רצה לשנות את גרסתו מהחקירה הראשונה, בה היה עייף ולחוץ. הכוונה שלו הייתה להביא את החולצות למשפחה, הם משפחה גדולה, מעל 100 איש, הוא מכיר כמעט את כולם, ואת יתרת החולצות היה לוקח לעצמו.

7. דין והכרעה:

א. האם הוכח כי לשוטר היתה סמכות לעצור את הרכב במחסום ולבקש מהנאשם תעודת זהות?

י' מדו"ח הפעולה שכתב השוטר (ת/8), מהודעת הנאשם (ת/7) ומעדותו בבית המשפט עולה, כי אין מחלוקת כי לאחר שהשוטר עצר את הרכב בו נהג הנאשם, ביקש השוטר מהנאשם להציג תעודת זהות.

י' תקנה 9(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 קובעת כדלהלן:

"הנוהג ברכב או אדם שיש לו שליטה על הרכב ונמצא בקרבתו יציג כל רישיון או תעודה אחרת, כאמור בתקנת משנה (א), לכל אדם שהורשה לכך על ידי הרשות או לכל שוטר או לבוחן הנושא עמו תעודת בוחן, לפי דרישתם. לא היה בידי נוהג הרכב להציג אותה שעה אחת התעודות האמורות, יציג אותה בעצמו, תוך חמישה ימים, במקום שנקבע על ידם".

סעיף 69 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים") המעגן סמכות שוטר לעכב אדם לצורך חיפוש ובדיקת מסמכים קובע כדלהלן:

"הוקנתה בחיקוק הסמכות לחפש במקום, בכליו או על גופו של אדם, או הסמכות לדרוש מאדם הצגת מסמכים, רשאי בעל הסמכות לעכב אדם או כלי רכב כדי לאפשר את החיפוש או העיון במסמכים, וכן רשאי הוא לדרוש מהאדם למסור את שמו ומענו".

סעיף 69 לחוק המעצרים, בשילוב עם תקנה 9(ב) לתקנות התעבורה, אני קובעת כי הוכח שלשוטר הייתה סמכות לעכב את הרכב ולדרוש מהנאשם להציג תעודת זהות. ראה לעניין זה לדוגמה את דברי בית המשפט המחוזי בנצרת בע"פ 1418-04 לוי אשר נגד מדינת ישראל (8.11.05). כן ראה לעניין זה את דברי המלומד קדמי בספרו, "סדר הדין בפלילים", חלק א' (2008) עמוד 16, לעניין סעיף 69: "סמכות העיכוב הקבועה לפי סעיף זה אינה נעוצה בקיומו של חשד שנעברה, או שעומדים לעבור עבירה אלא מהווה מעין 'סמכות עזר' ליישום סמכות 'חיפוש' כאמור בגוף הסעיף או סמכות לדרוש 'הצגת מסמכים'. ה'עיכוב' בהקשר זה נועד 'לאפשר' את יישומה של סמכות הדרישה להצגת מסמכים".

ב. האם הוכח כי החיפוש שערך השוטר ברכב, אשר הוביל לתפיסת 210 חולצות במושב האחורי ברכב חוקי?

סעיף 71(א) לחוק המעצרים קובע כדלקמן:

"היה לשוטר יסוד סביר לחשד שבוצעה עבירה בת מעצר וסבר כי יש צורך לבצע חיפוש בכלי רכב כדי לאתר את מבצע העבירה או קורבנה או כדי לאתר ראיה הקשורה בעבירה, רשאי הוא להורות לעכב את כלי הרכב ולערוך את החיפוש כאמור".

סעיף 71(א) ברע"פ 10141/09 בן חיים נ' מ"י (6.3.12) כתבה כבוד הנשיאה בדימוס ביניש:

"...מבחן החשד הסביר הוא בעיקרו מבחן אובייקטיבי שבו נדרש בית המשפט להעריך את סבירות שיקול דעתו של השוטר שערך את החיפוש לשם הכרעה בשאלת חוקיות החיפוש. יחד עם זאת, התנאים שבהם יתקיים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי אינם ניתנים מטבע הדברים להגדרה ממצה וחד-משמעית. יישומו של מבחן זה מבוסס על נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, על המידע שהיה בידי השוטר בעת עריכת החיפוש ואף על ניסיונו ושיקול דעתו המקצועיים של השוטר שערך את החיפוש... נוכח אופייה וטיבה של הסמכות לעריכת חיפוש על גופו של אדם, בכליו או בביתו כשאין מדובר בחיפוש "פולשני", הותר המחוקק את ההחלטה על עריכת חיפוש מסוג זה לשיקול דעתו הפרטני של השוטר. הרף שנקבע לכך הינו, כאמור, "חשד סביר" או "יסוד להניח". יש לזכור כי ההחלטה האם התקיים הרף הנדרש מתקבלת בנסיבות של מילוי תפקיד, בלחץ זמן ובדרך כלל בנסיבות אשר עלולות לעורר חשד; כאשר ההחלטה בדבר עוצמת החשד מתחייבת על אתר"

בבג"צ 465/75 דגני נ' שר המשטרה ואח', פ"ד (1) 337 כתב בית המשפט מהם הנתונים עליהם יכול שוטר לבסס חשדו:

"... מה הנתונים עליהם יכול השוטור לבסס חשדו: יכול הוא לפעול על-פי מגוון של נתונים ועובדות שהגיעו לידיעתו במישרין, החל מן ההסתכלות הישירה על האירוע, וכלה בהבחנה באחד מחושי האחרים (כגון הרחת ריח של אופיום או חשיש".

מדו"ח הפעולה של השוטור (ת/8) ומעדותו, אשר לא נסתרה ומצאתי אותה מהימנה שכן לא מצאתי מניע כל שהוא לשוטור לשקר עולה, כי בעת שהשוטור ביקש מהנאשם ומהנוסע שישב ליד הנאשם תעודות זהות הבחין במושב האחורי "בהמון סחורה סגורה". הנאשם הציג רישיון נהיגה, נראה לשוטור לחוץ והוברר לשוטור שהרכב אינו שלו ושהרכב ללא טסט משנת 2012. כן אמר הנאשם לשוטור שתחקר אותו כי קנה את הסחורה בתל אביב ומדובר בבגדים שקנה ללא קבלות. בנסיבות אילו אני קובעת כי היה לשוטור יסוד סביר לחשד כי הנאשם והאחר החזיקו רכוש חשוד כגנוב ברכב בטרם השוטור תפס את החולצות. יתרה מזו, מת/8 ומעדות השוטור עולה, כי השוטור קיבל הסכמת הנאשם ודורון לערוך חיפוש ברכב, לאחר שהבהיר להם כי זכויותיהן לא תפגענה אם יסרבו לחיפוש. בנסיבות אלו אני קובעת, כי החיפוש של השוטור ברכב ללא צו שיפוטי, במהלכו תפס השוטור 210 חולצות, ביניהן 30 חולצות הנחזות להיות של המותג לקוסט (להלן: "30 חולצות") חוקי. עוד אני קובעת, כי גרסת הנאשם הכבושה שהועלתה לראשונה בבית משפט לפיה, השוטור לאחר שעצר את הרכב במחסום, פתח את הדלת האחורית של הרכב ודיבר עמו, אינה מתיישבת עם עדות השוטור שהעיד כי דיבר עם הנאשם לאחר שביקש מהנאשם לפתוח את החלון או שהחלון היה פתוח וראה את החולצות במושב האחורי ואינני מקבלת את גרסתו הכבושה של הנאשם.

ג. האם הוכחה המאשימה, כי הנאשם החזיק ברכב 30 חולצות לשם מסחר, הכוללות העתק/חיקוי של סימני מסחר, בלא רשות לקוסט או מי מטעמה ושיש בהם כדי להטעות אדם אחר?

סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר קובע כדלקמן:

"(א) העושה אחד מאלה, דינו- מאסר שלוש שנים או קנס פי שבעה מהקנס האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- חוק העונשין):

(1) מסמן לשם מסחר, בלא רשות בעל הסימן או מי מטעמו, סימן מסחר רשום או חיקוי, על טובין שלגביהם נרשם הסימן בפנקס, או על אריזה של טובין כאמור, ועלול להטעות בכך אדם אחר;

(2) מייבא לשם מסחר, בלא רשות בעל הסימן או מי מטעמו, טובין או אריזתם שסומנו בסימן מסחר הרשום בפנקס לגבי אותם טובין או בחיקוי של סימן כאמור, והסימן עלול להטעות אדם אחר; ואולם הוראות פסקה זו לא יחולו לגבי טובין שסומנו בהרשאת מי שהוא בעל הסימן בארץ שבה נעשה הסימן ;

(3).....

(4) מחזיק טובין שסומנו או יובאו לישראל בניגוד להוראות פסקאות (1) או (2), לשם מסחר בהם".

מחוות דעת מומחה שכתב מר איתן פולק (ת/11) אשר הוגשה בהסכמה, אני קובעת כי הוכח לגבי 29 חולצות מתוך 210 החולצות שנתפסו ברכב, שהם מזויפות, עוד הוכח שהופרו סימני מסחר עמוד 7

מוגנים של לקוסט, ומדובר בסחורה הנושאת ללא הרשאה את סימני המסחר של לקוסט. זאת לאור מסקנות המומחה כי 29 חולצות שנתפסו ברכב בו נהג הנאשם והועברו בשקית לבדיקתו, אינן זהות לסחורה המקורית, ומדובר בסחורה הנושאת ללא הרשאה את סימני מסחר של לקוסט הרשומים אצל רשם סמני מסחר.

י אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם, אשר נטענה לראשונה בסיכומיו, כי לאור חוות הדעת(ת/11), הוכיחה המאשימה הפרת סימני מסחר בחולצה אחת בלבד מתוך 30 החולצות. בחוות הדעת אשר הוגשה כאמור בהסכמה כתב המומחה: "בבדיקה ויזואלית של פריטים ניתן לראות כי 29 טי שירט לה קוסט... אני קובע באופן ברור כי הסחורה שנתפסה... אינה זהה לסחורה המקורית... (ראה פירוט לענין חוות דעת מומחה בסקירת ראיות (ת/11) בהכרעת הדין). לפיכך, ומשלא זומן להעיד המומחה על ידי ההגנה, מדובר בטענה בעלמא.

י מאחר וחוות הדעת התייחסה ל-29 חולצות שכן חולצה אחת מתוך ה-30 חולצות נשארה במשטרה כעולה מהודעה של ניצן (ת/10) וכעולה ממזכר של החוקרת (ת/6), אני קובעת כי המאשימה הוכיחה ביחס ל-29 חולצות מתוך 210 החולצות שהחזיק הנאשם ברכב, כן מדובר בחולצות מזויפות, אשר הופרו בהן סימני מסחר מוגנים של לקוסט, והנאשם החזיק בחולצות הנ"ל ללא הרשאה מלקוסט, או מי מטעמה, כשהפרת סימני המסחר ב-29 החולצות עלולה להטעות אדם אחר.

ד. האם הוכיחה המאשימה, כי הנאשם החזיק ב-29 החולצות בהן הופרו סימני מסחר, לשם מסחר?

י לאחר שבחנתי את גרסאות הנאשם בחקירתו (ת/7) ובבית משפט, מצאתי שלא ליתן אמון בגרסת הנאשם בבית משפט, כי קנה 210 חולצות והתכוון לתת אותם במתנה בחג פסח שחל למחרת לבני משפחתו הענפה, ואת היתרה לקחת לעצמו. גרסת הנאשם אינה מתיישבת עם ההיגיון, שכן לגרסתו היה מובטל בתקופה שקדמה לקניית החולצות, קיבל מאמו 7,000 ₪, נשאר לו 4,200 ₪ ובחר לקנות ביתרת הכסף שקיבל מאמו 210 חולצות ולתת אותם במתנה לבני משפחתו ולא קנה אותם על מנת למכרם ולהרוויח מהמכירה. כמו כן, גרסתו ב-ת/7 כי תכנן להביא חולצות לבני משפחתו, ואת יתרת החולצות למכור שלא למטרת רווח, אינה מתיישבת עם ההיגיון, שהרי אין כל היגיון שאדם שאינו מתפרנס יקנה בכל הכסף שיש לו, כשמדובר בסכום של 4,200 ₪, חולצות בכוונה למכור ללא רווח.

יתרה מזו, לא ניתן ליתן אמון בנאשם, שהסביר בעדותו כי בחקירתו השנייה (ת/7) השיב, כי קנה את החולצות כדי למכרן כי לא רצה לשנות את גרסתו מהחקירה הראשונה, גרסה שאף היא אינה מתיישבת עם ההיגיון שכן ניתנה לו הזדמנות בחקירתו השנייה למסור גרסת אמת.

יובהר, כי החלטתי שלא ליתן משקל להודעת הנאשם הראשונה (ת/1), מאחר ונחקר בחשד לביצוע עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב ולא נחקר בחשד לביצוע עבירה לפי פקודת סימני מסחר.

י לאור כל האמור אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה את היסוד העובדתי הנדרש לביצוע עבירה לפי סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר.

ה. האם הוכיחה המאשימה את היסוד הנפשי הנדרש להוכחת ביצוע עבירה לפי סעיף 60(4) לפקודת סימני מסחר?

ý היסוד הנפשי הנדרש להוכחת עבירה לפי סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר הינו "מחשבה פלילית", זאת כפי שעולה משילוב הוראות סעיף 19 + 20 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). [ראה לענין זה לדוגמה ע"פ מחוזי (ת"א) 70032/08 **מדינת ישראל נגד מיכאל מרן** (30.11.08)]

סעיף 19 לחוק העונשין קובע כדלקמן :

"אדם מבצע עבירה רק אם עשאה במחשבה פלילית, זולת אם -

(1) ...

(2) ..."

סעיף 20 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"(א) מחשבה פלילית- מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנין עם פרטי העבירה, ולענין התוצאות גם אחת מאלה: .

(1) כוונה- במטרה לגרום לאותן תוצאות;

(2) פזיזות שבאחת מאלה:

(א) אדישות- בשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות;

(ב) קלות דעת- בנטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצליח למנען.

(ב) לעניין כוונה- ראה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן.

(ג) לעניין סעיף זה-

(1) רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם;

(2) ...

ý בפסיקה נקבע לענין סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין, כי "עצימת עיניים", דהיינו התעלמות מודעת מאפשרות קיומה של נסיבה, על אף החשד שמא היא מתקיימת, והימנעות עובר למעשה מבדיקת המצב לאשורו, הינה מודעות הנדרשת להוכחת יסוד נפשי הנדרש בסעיף. [ראה לדוגמה ע"פ 5938-00 **ניסים אזולאי נגד מדינת ישראל** (14.5.01) ורע"פ 4164/09 **פלואני נגד מדינת ישראל** (29.7.10)]. בנוסף ראה את דברי המלומד י. קדמי בספרו "**על הדין בפלילים- חוק העונשין**", מהדורה מעודכנת, תשס"ה-2004, חלק ראשון בעמוד 181, שם נכתב כי סעיף 20(ג)(1) "**מעגן בהוראה חקוקה את הכלל שלפיו: מקום שאדם 'חושד' -בפועל - שטיב התנהגותו מביא אותה בגדרה של התנהגות אסורה או שיש אפשרות, מעשית, שמתקיימות הנסיבות הדרושות להרשעה, והוא נמנע מלברר את 'אמיתותו' של החשד, רואים אותו כמי שהיה מודע לטיבה האמיתי של ההתנהגות ולקיומה של הנסיבה**".

יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ 11699/05 **סרפו נגד מדינת ישראל** (23.6.08): " **עצימת**

עיניים' מתקיימת מקום בו החשד המפעם בליבו של המבצע הוא חשד ממשי, מעשי, רציונאלי, ואין להסתפק בחשד מופרך, שאין לו אחיזה במציאות. שנית, וכאן העיקר, בבסיסו של הרעיון בדבר עצימת-העיניים ניצב חשד אישי, סובייקטיבי, המתעורר בליבו של העושה פנימה, ועל אף הקושי המעשי שהדבר עשוי לעורר אין די בחשד אובייקטיבי שהיה צריך להתעורר בלבו באותן נסיבות, או בחשד כזה שהיה מתעורר בליבו של ה'אדם הסביר' ... כאשר ממערכת הנסיבות האובייקטיביות עולה כי בלבו של כל אדם בר-דעת היה מתעורר חשד, עשוי הדבר להקים חזקה עובדתית הפועלת לחובת הנאשם. כך, ניתן להניח כי מערכת נסיבות שהייתה מעוררת חשדו של כל אחד אחר, וודאי עוררה, בפועל, גם את חשדו של העושה. אולם חזקה זו (כדרך של חזקות מסוגה) ניתנת לסתירה, וגם מעל משוכה זו יצליח הנאשם לדלג אם יעלה בידו להוכיח, כי מה שנכון לגבי אחרים - לא נכון לגביו, ועל-אף חשדם של אחרים, בליבו-שלו לא התעורר חשד כזה, בשל נתוניו האישיים או נסיבותיו המיוחדות של האירוע."

מדו"ח הפעולה של השוטר (8/ת) עולה, כי תפס ברכב בו נהג הנאשם 210 חולצות ממותגים שונים לרבות לקוסט, המונחות במושב האחורי המחולקות ל-42 חבילות סגורות, של חולצות של מותגים שונים וכך גם עולה מת/4.

הנאשם העיד בבית המשפט, כי עבד בעבר בשווקי בגדים, וביום 2.4.15 היה מובטל, ולאחר שראה בשעות הערב, ברחוב, אדם שמכר את החולצות שנראו איכותיות ובמצב טוב, נגע בבד, והחליט לרכוש 210 חולצות בסכום של 4,200 ש"ח, סכום הכסף שהיה ברשותו, מאחר ומדובר היה כלשונו: "במחיר מציאה".

אני סבורה, כי מהנסיבות האובייקטיביות העולות מעדות הנאשם אשר עבד לדבריו בעבר בשווקי בגדים וקנה 210 חולצות איכותיות מאחר וחשב כי מדובר במחיר מציאה, הוכח כי בלבו של כל אדם בר-דעת, היה מתעורר חשד שמדובר בחולצות מפרות סימני מסחר והנאשם לא הפריך את החזקה העובדתית.

לפיכך אני קובעת, כי הוכח היסוד הנפשי של "מודעות", הנדרש לביצוע עבירה לפי סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר.

סוף דבר

על יסוד כל האמור לעיל, אני קובעת כי הוכח מעבר לכל ספק כי ביום 2.4.15 בשעה 22:55 לערך החזיק הנאשם ברכב בו נהג, 29 חולצות שהינן העתק של סימני מסחר של לקוסט העלולות להטעות אדם, לשם מסחר, בלא רשות לקוסט בעלת סימני המסחר, או מי מטעמה ומרשיעה את הנאשם בביצוע עבירה לפי סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר.

ניתנה והודעה היום ו' חשוון תשע"ט, 15/10/2018 במעמד הנוכחים.